

Parijs - Brest – Parijs 2011

Het is nu zes uur in de morgen op donderdag 25 augustus 2011. Ik zit in de ontbijtruimte van een FI hotel in Trappes, ten zuidwesten van Parijs. Woensdagnamiddag om 15u32 ben ik over de eindmeet gefietst in Saint-Quentin-en-Yvelines, de aankomstplaats van de vierjaarlijkse fietstocht Parijs-Brest-Parijs (PBP). Ik ben fier op mijn prestatie! Mijn tijd: 69u07 minuten voor 1230km.

De ervaren randonneurs die me gevolgd hebben via internet bevestigen dat dit een mooie tijd is. Mijn doel was deze wedstrijd uit te rijden binnen de 90 uur. Niet slecht, als je weet dat de wedstrijd zo fameus voor de lange afstandsfietzers, dat het quasi volledige veld van wereldwijde randonneurs aanwezig is (5000 man). Iedereen bereidt zich terdege voor. Voor mij was dat ook het geval: mijn eerste voorbereidende brevetten van 200 en 300 km reed ik zo'n drietal jaar geleden, in voorbereiding op mijn fietstocht naar Rome, maar dat is [een ander verhaal](#).

Hier volgt mijn verhaal van PBP 2011:

Het startschot van PBP werd gegeven op zondag 21 augustus. Voor de fietsers die ervoor gekozen hadden binnen de limiet van 90 uur te rijden, was de start voorzien om 18u 's avonds. Een goeie 3000 randonneurs hadden voor deze deadline gekozen. De snelle mannen (binnen 80 uur) en de special bikes (tandems, ligfietsen, rowing bikes, tridems,...) waren reeds vertrokken tussen 16u en 18u. De start van zo'n evenement is niet simpel, en vooral lang wachten. Iedereen moet één voor één zijn eerste stempeltje krijgen, en de rest staat geduldig aan te schuiven op een atletiekpiste, in de zon.

Ik had het geluk helemaal vooraan te staan in het 2de blok van een 500-tal mensen. We werden gelost om 18u24 (een beetje zoals bij de duiven). De benen voelden super aan, en in het aangename avondzonnetje kon ik tot een 100-tal kilometer mee volgen met het kopgroepje van een goeie dertig man. In de straten van Saint-Quentin heb ik zelfs een groot stuk de kop getrokken (weliswaar achter een begeleidende motor). En na 20 km zat ik zelfs op een niet al te steil hellinkje zo'n goeie 50 meter voor op de voorste gelederen van het peloton. Wat gebeurt er? Ben ik enthousiast? Wil de rest zich sparen? Moet ik dat straks bekopen? Doe ik dit enkel om nu te kunnen schrijven dat ik eventjes helemaal vooraan gereden heb in PBP? (het antwoord volgt later).

In ieder geval, door de vlotte start, was de aankomst op de eerste stopplaats in Mortagne au Perche (na 140km) veel sneller dan voorzien. Ik had meteen een mooie voorsprong op mijn meest optimistische schema. Tijd dus om wat te temporiseren en niet verder te veel van die zotte dingen te doen. Na een goeie 160 km vond ik daartoe het ideale groepje. Een tandem (een Bretoense man en vrouw, samen 8 keer deelgenomen aan PBP) had het ideale tempo bergop (althans voor mij) en een stevige tred bergaf. Echt iets voor mij! Dat liet mij toe om op een comfortabele manier toe te komen op de 1ste echte controle na 210 km: Villaines-la-Juhel. (02u46, midden in de nacht). So far so good!

De eerste echte miserie begon een tiental km verder. Op een stukje met erg steile hellingen, brak het kabeltje van mijn achterste versnelling. De resterende 80 kilometer van deze etappe moest ik afleggen met de zwaarste versnelling achteraan. Niet gemakkelijk, zou blijken. Bij de enkele stevige klimmen die nog volgden, stak iedereen me voorbij. Het was even op de

tanden bijten, en hopen niet omver te vallen. Bovendien moesten de spieren en de knieën zoveel mogelijk gespaard blijven voor het vervolg van de ritten. Gelukkig werd de tweede helft van de etappe wat vlakker. Vals plat naar boven en beneden kon ik wel rond krijgen, zodat ik bij het naderen van Fougères wel wat snelheid kon maken.

De organisatie van PBP is dermate professioneel, dat er op elke controlepost een ‘assistance technique’ aanwezig was. Om 7 uur ’s morgens werd mijn fiets gerepareerd door een professional, terwijl ik ondertussen aan het bekomen was met een drankje. Kostprijs: 3 euro (voor het kabeltje).

Na het vertrek in Fougères (312 km) – het was ondertussen licht geworden – zag ik achter de hoek een bar. De goesting voor een croissant was me te groot om direct door te rijden. En wie zat er in de bar een goeie café au lait te drinken? Het Bretoense koppel met de tandem. Een goeie babbel, en de eerste echt toffe ontmoeting van PBP was een feit (jammer dat ik hun namen vergeten ben). Na een bedankje van mijnentwege voor het mogen wielteszuigen eerder vannacht, kon ik weer erg tevreden met hen verder rijden. En wie staat daar honderd meter ook vertrekkenklaar? Patrick Vanthorre. De man van Deurne, met wie ik samen eerder dit jaar de 600 km naar Bitburg en de 1200 km van Jan Geerts vanuit Herentals gereden heb. Op de terugweg naar Bitburg, hadden we samen nog een oerstrijd uitgevchten langs het Albertkanaal. Niet tegen elkaar, maar tegen windkracht 6 op kop! Op de 1200 km van Herentals hebben we twee-en een halve dag samen gereden, en sympathieke foto’s gemaakt tussen de zonnebloemen en de champagnedruiven! Kortom, mijn idéale fietsgezel! Een mooie groep dus: de tandem deed het kopwerk zonder verpinken, en wij konden rustig genietend van het goeie weer een babbeltje doen. Op deze manier zouden we zeker tegen middernacht in Brest geraken...

Om 10 uur maandagochtend arriveerden we gezwind in Tinteniac (365km), alwaar we na een goeie maaltijd afscheid moesten nemen van het Bretoense koppel. Zij woonden slechts op 8 km daarvandaan, en al hun vrienden waren afgezakt om een kort feestje te bouwen. Samen met Patrick zetten we de weg verder naar Loudéac (op 450 km). Een stevig tempo, waarbij Patrick en ikzelf afwisselend de kop trokken, en waarbij we vlot de ene na de andere fietser passeerden (en niemand ons!). Oh, wat ging het goed...

Iets te goed, zo zou blijken, want na 40 km (en dus op ongeveer 400km) was het vet bij mij volledig van de soep! Patrick was zo vriendelijk me te begeleiden tot in Loudéac (eeuwige dankbaarheid, want de filosofie van PBP is nu éénmaal ieder voor zich!). Van daaruit is hij op zijn ééntje doorgereden. Zou ik hem nog terugzien?

Gelukkig is elke controlepost goed voorzien van spijs en drank, die je terug op krachten brengen. Na een goeie maaltijd en een hereniging met Etienne Bundervoet en Dirk Van Den Bosch (Etienne is met mij méégereden vanuit België naar Parijs, en Dirk stond éérder dit jaar ook méé tussen de zonnebloemen en de champagnedruiven) konden we samen verder rijden richting Carhaix (526 km). Wederom moest ik niet alleen rijden en kon ik dankbaar gebruik maken van aangenaam gezelschap. Het éérste deel van de etappe is vergelijkbaar met de Ardennen. Erg mooi in het aangename weer, maar best wel stevige klimmetjes. Het tempo was dan ook gezapig. Een drankje in het tussenstation Saint-Nicolas de Pelhem was meer dan welkom voor Etienne en mezelf. Dirk reed ondertussen verder. Zou ik hem nog terugzien?

Etienne werd dus mijn compagnon tot in Carhaix. Daar toegekomen om 18u37, was de nood aan een goeie maaltijd alweer zeer groot. Ondertussen werd het avond, begon het te regenen,

en waren we nog slechts een goeie 90 kilometer verwijderd van Brest. Etienne had teveel last van een opkomende onsteking aan zijn scheenbeen en vond het verstandig daar te blijven en een bezoekje te brengen aan de 'assistance médical'. (Niet alleen het onderhoud van de fiets, maar ook die van het manneke zelf was dus op elke post voorzien!) Hij zou daar zo rond een uur of half acht in bed kruipen, als eerste in een gigantische slaapruijnte! Ik reed dus alleen verder. Zou hij me nog terugzien?

Voor de tweede keer reed ik dus alleen in mijn PBP. Ditmaal zonder technisch defect en met een energierijke pasta in de maag. En het ging verbazend goed vooruit in de regen. Op de 12 km lange, maar gezapige helling naar Roc Trevezel, stak ik de éné na de andere lijdende randonneur voorbij. En bergaf kon ook al niemand mij volgen! Zelfs niet de man die op één been PBP zou uitreiden, en ook niet de Taiwanese, die zonder mouwen in de koude regen al bibberend de afdeling deed. (ook hij haalde trouwens de finish).

Ik had een héél goeie reden om zo snel door te rijden: na een laatste, zeer pijnlijke helling in Plougastel, stond aldaar een lekker warm bed van het F1 hotel mij op te wachten. (15 km voor de effectieve controle van Brest – 604 km op de teller). Enkele weken geleden had ik bij de analyse van het parkoers erop gegokt om zo tegen 2 uur 's nachts tot daar te kunnen rijden. In de realiteit zat ik drie uur voor op dat schema! Alvast één persoonlijk record had ik beet: de langste fietsafstand zonder slapen! Dit kon niet meer misgaan!

Reserveringsnummer intoetsen...panaché drinken...fiets op de kamer...héérlijke douche...tandenpoetsen... een frisse scheerbeurt... verse kledij klaarleggen... een telefoontje met het thuisfront... 11u58...zzzz...zzzz...04u30...ring...ring...opstaan...verse kledij aandoen...fiets pakken...15 km proloog naar Brest...de fantastische brug naar Brest oversteken die elke randonneur een euforiegevoel zou geven (niet bij mij, want ik zag ze amper in het donker, en rook enkel een beetje zee)...05u40 controle...ontbijt...06u05 vertrekkensklaar terug naar Carhaix.

Het is nog donker, maar in de steile straten van Brest voel ik me als herboren! Werkelijk kiplekker. Al snel passeerde ik een aantal fietsers, en reeds voor het verlaten van Brest was het tijd voor de tweede mooie ontmoeting van PBP. Daniël, een fransman afkomstig van Angers, zou mij gezelschap houden tot in Carhaix, en misschien nog verder. We hadden een stevig tempo op de lange klim terug naar Roc Trevezel, met alweer vele mensen die ons niet konden volgen. En bovendien overdreven we niet en hadden we een aangename babbel, met veel praktische tips en tricks. Met zulke mensen PBP rijden was een feest!

Op dinsdagmorgen rond 10 u kwam in Carhaix (705km) het antwoord op vele vragen! Het grote weerzien met de Belgen: eerst samen met Johan De Keukelaere een goeie maaltijd in de refter (Johan doet het met de mountainbike, was maandagmorgen vertrokken, en moest dus nog eerst de lus doen naar Brest), daarna Patrick, Dirk en Etienne. Allemaal rondom het zelfde moment op dezelfde plaats. Toch wel gezellig, die controleposten! Etienne had 's avonds het advies gekregen van de dokter om 's morgensvroeg terug te komen en dan te zien of de onsteking nog zo erg was. Hij had er dan na een korte slaap niets beter op gevonden om eventjes midden in de nacht toch nog de lus te doen naar Brest en daarna bij de dokter 's ochtends binnen te springen. Patrick en Dirk waren nog niet helemaal klaar om te vertrekken, en aldus vertrok ik met Daniël, mijn nieuwe idéale fietsmaat richting Loudéac. (Patrick, het was maar een grapje dat je had afgedaan...)

Maar dat liedje zou veel korter zijn dan ik had gedacht! Na 500 meter beseft Daniël dat hij zijn drinkbussen vergeten te vullen was. Een mogelijk gevaarlijke en onvergefelijke fout. Hij keerde terug naar de controle. Jammer, maar voor mij was de weg vooruit. Zou hij me nog terugzien?

Blijkbaar lig ik goed in de markt, want mijn nieuwe single status duurde amper een 20-tal km! Na een aantal klimmen en dalen (in het stuk dat zo sterk op de Ardennen lijkt) bleef ik gedurende een lange tijd een randonneur met een witte vest in het vizier houden... ik kwam met moeite dichterbij. Mijn jachtinstinct kwam boven, en met een extra verzetje was ik erbij. De derde mooie ontmoeting van PBP was een feit. Ik had echt mijn eigen tactiek gevonden om PBP op een comfortabele manier uit te rijden: pap aan met iemand die ongeveer even snel bergop en bergaf rijdt, en wees bereid om dan afwisselend de kop te trekken. Nigel was een Engelsman die ergens in de buurt van Wales woont. Ikzelf ben niet de magerste fietser die er rondloopt op de planeet, en Nigel was dat zeker niet. Door zijn geblokte vorm zou je eerder aan een rugbyspeler denken. Hij had ronduit massieve kuiten. Beide konden we op de minder steile hellingen een aardig tempo aanhouden, dankzij spierkracht en een soepele tred. Maar de locomotief die we konden vormen tijdens de vele afdelingen was werkelijk spectaculair. Als 80-er en 90-er (kilogrammen) heb je in PBP niet echt een groot nadeel. Je kan erg veel goedmaken door de snelheid die je kan ontwikkelen op de eenvoudige afdalingen en de vlakke stukken. Weerom kon niemand ons volgen! Zonder veel problemen, en met een goed gevoel kwamen we dinsdagnamiddag om 13u49 aan in Loudéac (782 km). In deze fase van de wedstrijd wordt het mentaal soms erg moeilijk. Het is dan ook fantastisch om je te kunnen optrekken aan zulk een goed gezelschap.

Toch begon te trein te haperen op de lange weg naar Tinténiac. (866km). De frisheid was stilaan verdwenen, alsmede de gezwindheid waarmee we de andere randonneurs voorbijstaken. Het pelotonnetje achter onze rug begon te groeien. We begrepen dat er toch wel een aantal mensen aan het profiteren waren van onze naïeve werklust (ze zijn ons bord aan het leeg eten...). Nigel beseftte dat als eerste, maande mij aan om de benen stil te houden en zette zich vanachter. Dat is niet echt mijn gewoonte, maar aldus deed ik het toch ook. Net zoals in de koers viel het pelotonnetje stil en was er eventjes niemand bereid om nog iets te doen. Een Spanjaard nam uiteindelijk het heft in handen en wij... konden niet meer volgen. Het is heel eenvoudig om in PBP te weten of je goed bezig bent of niet: in het ene geval steek je iedereen voorbij, in het andere geval steekt iedereen je voorbij. In dat laatste geval komt het erop aan om op karakter toch door te rijden tot de volgende controlepost, om aldaar te herbronnen (eten, drinken, rusten). Ondertussen had Patrick alweer een keertje haasje over gespeeld met ons. Wat is die man toch goed bezig!

Op karakter en op sleeptouw genomen door een ander groepje geraakten we uiteindelijk in Fougères (921 km – 21u07). Stany en Jan stonden me op te wachten bij het intreden van de stad. Ze waren speciaal overgekomen uit België om eventjes de PBP sfeer op te snuiven en voor mij te supporteren! Erg fijn. We besloten om een hapje te eten in het restaurant van de controlepost van Fougères. Samen met Stany, Jan, Nigel en Stefaan Casier (Belgische randonneur en campinguïtbater in Bredene) begonnen we aan 4de warme maaltijd van de dag.

Sinds ik vanochtend iets na 4 uur vertrokken was, had ik dit gegeten:

05u45 Brest	ontbijt: broodje met hesp
10u01 Carhaix	pasta met kip, rijstpap
13u54 Loudéac	puree met kalfsvlees, havermoutpap
18u10 Tinténiac	pasta met ossentong, camembert en yoghurt

21u20 Fougères pasta met worst, 3 potjes rijstpap (één voor Jan en één voor Stany)
(of hoe moet een mens niet dik worden!)

Rond 11 u 's avonds besloten Nigel en ikzelf om toch nog verder te rijden naar Villaines-La-Juhel op 220 km van de eindmeet. Dat zou zorgen voor een stressvrije, aangename woensdagmorgen. Het is werkelijk pikdonker op de wegen van de Mayenne. Al snel haalt een fransman ons in. Hij stelt zich voor als Jean-Luc en vroeg ons beleefd om te mogen meerijden tot de volgende controlepost. Zijn vrouw had immers niet graag dat hij alleen in het donker rijdt in de middle of nowhere. We nemen het zijn vrouw nog altijd kwalijk, want al vrij snel hadden we weer een denderende locomotief op de rails, die hard raasde doorheen de verlaten donkere nachtelijke franse straten. Uiteraard is iedereen voorzien van een degelijke, moderne verlichting. Een absolute noodzaak om dit soort fietstocht in nachtelijke omstandigheden veilig te kunnen beleven.

Rond twee uur 's nachts, op het steilere gedeelte van de etappe (waar op de heentocht mijn derailleurkabeltje het begaf) viel de locomotief uiteraard stil. Nog twaalf km tot Villaines, en de energie is nu echt wel op. Het klinkt bevreemdend, maar op dat moment daagde er een groep jongeren op langs de kant van de weg, die ons een drankje en een banaan aanboden. Maak dat mee! Wat is PBP toch een uitzonderlijke aangelegenheid. Net genoeg eten om dan toch nog in Villaines te geraken. 02u28 woensdagmorgen, en 1008 km op de teller. Met een 7 tal uren voorsprong op het schema, is het nu echt wel tijd om te slapen! Of toch niet?

Nigel stelde mij het volgende voor: "well, Guy, I have been calculating, and if we sleep only one hour, we have a great opportunity to finish the ride in less then 70 hours. And it would be fantastic if we could tell that later to our grandchildren!"

Ik was verschrikkelijk moe, maar tegen zulk een morele chantage kon ik niet op. Ik stemde ermee in, op voorwaarde dat ik mijn "freshness ritual" kon uitvoeren. Terwijl Nigel zich nestelde tussen de overal verspreid en gefotografeerde slapende en stinkende randonneurs in de kantine, zocht en vond ik de doucheruimte om 3 uur 's nachts.

3 euro voor een douche...handdoek...tanden poetsen...scheren!...niet al te warme douche...boxershort aan...geen zicht maar op die manier door de straten op zoek naar de slaappleats...nog net één dekentje en één slaappleats beschikbaar...03u15... 3 euro ...individueel gewekt worden om 04u00...een jonge dame begeleid me naar een donkere slaapzaal vol met ronkende mannen... .. ik lig lekker warm, maar durf niet in slaap te vallen drie kwartier wakker liggen duurt best nog lang piep piep ... een jonge dame wil me wakker maken, maar het is niet nodig ... naast mij staat een heer helemaal in zijn blootje zich aan te kleden...wat een werk van barmhartigheid voor die jonge meisjes...als ze daar maar geen trauma's van overhouden...

04u15 woensdagmorgen, ik rep me naar de kantine, en Nigel hapt half slapend van zijn croissant. Al voel ik me niet zo goed als dinsdagmorgen, de opfrisbeurt en het kleine uurtje rust heeft me toch wel wat deugd gedaan. Ik zorg dat ik een deftig ontbijt naar binnenspeel en een beetje later staan we alweer klaar om de nacht in te trekken. Op weg naar Mortagne-au-Perche dat ligt op een goeie 140 km van de finish. De laatste afstanden worden een makkie, niet?

Niet dus! Net voor het ochtendgloren krijgt Nigel het moeilijk. Hij valt bijna in slaap op zijn fiets en heeft last van krampen. Wederom is de redding nabij: geen twee minuten later dalen we af in het stadje Mamers. (op 1066 km). Op het dorpspleintje staat een tentje met

vrijwilligers: *'café – soupe – dormir'* ... Het lijken wel marktkramers! In het belang van Nigel moeten we hier wel stoppen. Bovendien is er het ochtendkrieken, en dat is traditioneel de meest gevaarlijke 'inslaapvalperiode' op de fiets. Op dat moment kan je beter een halfuurtje ergens een koffie drinken en al zittend je ogen dichtdoen. Ik zie een lekker warm tasje soep wel zitten als tweede ontbijt, en Nigel bestelt 10 minuten 'slaap'. Over het tentje, aan de andere kant van de straat, staat een kapelletje met allemaal veldbedjes. Hij wordt er naar toe geleid en terwijl ik rustig mijn soep op heb, een Lion eet en nog een koffietje drink, wordt Nigel gewekt. Maar blijkbaar deed het deugd of geraakte hij niet wakker en trakteerde de marktkramer hem op nog eentje van 10 minuten. Uiteindelijk sliep Nigel een half uur, en konden we daarna verder rijden bij daglicht. Dit is ook PBP – niet alleen de vriendelijkheid van de officiële vrijwilligers op de controleposten, maar ook deze van de gewone mensen in de straat was enorm. In vele dorpen was onze passage de aanleiding voor één groot feest (soms moeilijk te weerstaan aan de barbecuegeur, maar soit). De randonneurs werden daarbij onthaald als echte helden, met applaus en aanmoedigen overal waar je passeerde.

Om 8u40 kwamen we uiteindelijk toe in Mortagne-au-Perche. Nog één keer 75km en nog één keer 65 km en we zijn er. Op papier lijkt het gemakkelijk. Op de heenweg hadden we immers in één ruk die twee afstanden gecombineerd.

10 km na deze controle zonk Nigel toch finaal door het ijs. Weer komt het individuele karakter van PBP naar boven, en hij moedigde me aan om alleen verder te rijden om zo alsnog onder de 70 uur te duiken. Voor hem kon geen hulp meer baten. Hij had rust nodig, en zou zich langs de kant zetten. Ik moedigde hem op mijn buurt aan om toch voorzichtig verder te rijden, en niet zoals vele anderen onderweg, als een blok in slaap vallen aan de kant van de weg. (dat blijft toch wel een erg gevaarlijke aangelegenheid). Ik had er echter geen goed oog op: hij was zowel fysiek als mentaal leeggereden.

De miserie van de ene geeft toch wel een beetje vleugels aan de andere. Zonder al te veel problemen kon ik mijn temp opdrijven en passeerde ik voor de zoveelste keer de ene na de andere. Toch was het aantal fietsers niet zo groot: een teken dat ik toch wel vrij goed geavanceerd was ten opzichte van de gemiddelde randonneur.

Ik kwam vlot toe in Dreux om 12u18. Tijd voor een snelle middaglunch. Een korte rekensom leerde me dat ik zelfs de job kon klaren binnen 69 uur. Ik ging ervan uit dat ik zondag om 18u30 vertrokken was, en ik moest dus gewoon op woensdagmiddag voor 15u30 toekomen in Saint-Quentin. Dat moet te doen zijn voor 65 kilometer, maar dan mag ik niet te lang treuzelen. Dus heb ik zo snel mogelijk alles naar binnengeschrapt en dan verder gereden. 69 is immers wel een mooi getal, maar ik verkies voor deze fietsrit toch wel 68u en xx minuten.

Het heeft echter niet mogen baten... de laatste etappe was best nog lastig, met 2 stevige hellingen, en een grote vermoeidheid. De adrenaline, testosteron en andere endorfines compenseerden niet meer volledig de onderhuids aanwezige fysieke vermoeidheid. Ik raakte binnen op karakter, maar de klok eindigde op 69u07 minuten. Mijn eerste PBP is een "soixante neufke". Het zij zo! Niemand staat me op te wachten. Ik ben moe en voldaan!

Nigel heeft het uiteindelijk gehaald in 69 uur en 42 minuten. Het weerzien was emotioneel, alsof we elkaar al jaren kenden. Hij heeft zich goed kunnen herpakken en bleef ook nog onder de 70 minuten. Mooi! Zijn toekomstige kleinkinderen zullen gelukkig zijn!

PS1. Een aantal personen komen niet voor in dit verhaal, omdat ze niet konden vertrekken omwille van gezondheidsredenen of brute pech. Erwin, Robert, Louis,... ik heb aan hen gedacht onderweg.

PS2. Ook Jan Geerts verdient een extra pluim. Als grote organisator van de Belgische delegatie creëerde hij de ideale omstandigheden voor de Belgen om te presteren. De sfeer was super!

PS3. En dan is er Bigmoustache Mic, de Belgische nummer één randonneur van het jaar. Hij vertrok uren later op maandagmorgen en had rotslecht weer onderweg. We zagen elkaar in een flits toen we elkaar kruisten tussen Brest en Carhaix (hij naar Brest, ik terug, en althans aan zijn oerkreet te horen dacht ik dat hij het was). Hij slaagde erin net onder de 60 uur te duiken en kwam daardoor slechts een goeie drie kwartier later aan dan mij. Zijn vrouw en dochter stonden hem op te wachten aan de finish... een mooi, emotioneel moment!

PS4. Het mooie evenement werd echter overschaduwd door de dood van een Amerikaans fietser. Hij werd overreden door een vrachtwagen. Dat maakt het allemaal natuurlijk wel een beetje relatief.